

## Arrest

**nr. 97 258 van 15 februari 2013**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 april 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 augustus 2012.

1.3. Op 30 augustus 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Ghwaghiza uit het district Hisarak gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U heeft geen school gelopen in Afghanistan. Thuis hielp u uw vader met het bewerken van jullie land. In 1384 (21.03.2005-20.03.2006) bent u toegetreten tot het Afghaans nationaal leger (ANA). U heeft een opleiding van vijf maanden gehad in het trainingscentrum van Kaboel. Na uw opleiding heeft u gedurende drieënhalf jaar gewerkt in de militaire academie van Kaboel. Nadien werd u overgeplaatst naar de kazerne van Nangarhar waar u ongeveer anderhalf jaar heeft gewerkt. Daar bewaakte u de toegangspoort en ging etenswaren inkopen. Ongeveer vier of vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan heeft u problemen gekregen met de taliban in Hisarak. De taliban zijn tweemaal naar het huis van uw familie gekomen en hebben twee dreigbrieven afgegeven. In de eerste dreigbrief van de taliban stond dat u met uw activiteiten bij het ANA diende te stoppen en zich bij hen moest aansluiten. Tijdens het bezoek van de taliban hebben ze uw vader ook verweten dat hij u als een christen opvoedde, een ongelovige, en dat u aan de jihad moest deelnemen. Uw moeder vertelde u dat ze uw twee broers in de oven had verstoopt uit angst dat de taliban hen zou meenemen. U werd ook gebeld door m.(...) S.(...), een man die gekend staat als talib, die u zei dat u het leger moest verlaten en aan de jihad moest deelnemen. Uw familie oordeelde dat u Afghanistan best kon verlaten. Uw neef in Jalalabad heeft uw vlucht geregeld. U heeft Afghanistan in 1389 (21.03.2010-20.03.2011) verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk naar België gereisd. Op 24 april 2012 heeft u zich bij de Belgische asielinstanties aangemeld en een asielaanvraag ingediend. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de taliban vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een militaire kaart, een militair rijbewijs, een verkleinde kopie van uw taskara en twee foto's genomen tijdens uw dienst bij het Afghaans nationaal leger.*

## **B. Motivering**

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.*

*Vooreerst moet opgemerkt worden dat u uw verklaringen betreffende uw activiteiten bij het Afghaanse Nationale leger (ANA) niet aantoonst op basis van overtuigende bewijsstukken en/of op basis van coherente en aannemelijke verklaringen in dit verband. Zo verklaart u dat er tijdens de laatste maand van uw opleiding een zelfmoordaanslag was in het opleidingscentrum van Kaboel waarbij een talib op een motorfiets binnengedrongen was en zich naar het kantoor van de commandanten begaf. Daarbij zouden veel commandanten gestorven zijn en veel militairen die daar verzamelden, waaronder uzelf, gewond zijn geraakt. U vult nog aan dat het commandantenlokaal gelukkig tussen de zelfmoordenaar en de militairen stond, want dat er anders veel meer doden zouden zijn gevallen (cgvs p.8). Later tijdens het gehoor situeert u deze aanslag dan weer voor de poort (cgvs p.11). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt inderdaad dat in de periode waarin u uw legeropleiding situeert een zelfmoordaanslag plaats had in het opleidingscentrum van het ANA in Kaboel. Deze aanslag zou echter buiten de basis, op de parking, hebben plaatsgevonden. Daarbij zouden autobussen geraakt zijn die instonden voor het vervoer van de aanwezige commandanten en soldaten. Uw verklaringen hierover, dat de talib naar het lokaal van de commandanten reed, strookt niet met deze informatie, hetgeen weinig aannemelijk is voor een persoon die beweert er getuige te zijn van geweest.*

*Wanneer het Commissariaat-generaal verder informeert naar uw loon als gewoon soldaat stelt u dat u op het einde van uw tewerkstelling 12.500 afghani verdiende (cgvs p.8). Dit is opmerkelijk omdat u in 1384 (21.03.2005-20.03.2006) in dienst bent gegaan (cgvs p.5) en dus slechts vijf, maximaal zes anciënniteitsjaren had op het moment van uw vertrek. Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat een gewone soldaat met meer dan 3 anciënniteitsjaren slechts 10.000 afghani verdiende, en een soldaat met meer dan zes anciënniteitsjaren slechts 10.750. Gevraagd wanneer men opslag kreeg in het leger verklaart u dat dit elke zes maanden of elk jaar was, maximaal om de anderhalf jaar (cgvs p.8). Nochtans verhogen de lonen van Afghaanse militairen, volgens de informatie waar reeds eerder werd naar verwezen, slechts elke drie bijkomende dienstjaren.*

*Tijdens het gehoor verklaarde u ook dat u het laatste anderhalf jaar gestationeerd was in een kazerne in Nangarhar, vlakbij de luchthaven van Jalalabad (cgvs p.9). Gezien u een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.04.2012 en daar verklaarde dat u ongeveer één jaar onderweg was van Afghanistan naar België (verklaring DVZ, par. 35 reisroute) zou u ongeveer van eind 2009 tot maart of april 2011 in Nangarhar hebben gewerkt. Uw verklaringen over uw periode van tewerkstelling daar stroken echter niet met de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Wanneer*

het Commissariaat-generaal informeert of u zich een aanslag op de luchthaven of op de kazerne herinnert stelt u dat er een aanval was op de luchthaven toen u nog in Kaboel werkte (cgvs p.10). Ook later verklaart u dat u in Kaboel werkte ten tijde van de aanslag op de luchthaven (cgvs p.13). Nochtans werd de luchthaven van Jalalabad pas in juni 2010, toch al enige tijd na uw tewerkstelling in Kaboel, aangevallen. Deze aanval zou niet alleen door ISAF maar ook door Afghaanse troepen zijn afgeweerd. Van iemand die beweert in een militaire basis vlakbij deze luchthaven gewerkt te hebben tijdens deze periode mag worden verwacht dat hij zich zulk incident herinnert. Enkele maanden later, in november 2010, werd een controlepost van het ANA aan de luchthaven aangevallen waarna een gevecht uitbrak dat meer dan twee uur duurde. Daarbij zou het de bedoeling zijn geweest de NAVO-basis aan te vallen die verbonden is aan de luchthaven. Wanneer u echter gevraagd wordt of er ook een buitenlandse basis is bij de luchthaven geeft u tijdens het gehoor bijzonder onduidelijke en ontwijkende antwoorden om uiteindelijk te verklaren dat u daar niets van weet (cgvs p.14). Van iemand die beweert gedurende anderhalf jaar vlak bij deze luchthaven gewerkt te hebben mag worden verwacht dat hij zich niet alleen deze aanslagen maar ook de aanwezigheid van een buitenlandse basis op deze luchthaven kan herinneren. Wanneer u op het einde van het gehoor gevraagd wordt of u zich nog incidenten herinnert uit de buurt van de luchthaven antwoordt u opnieuw ontkennend om daarna de aanval op de Kaboelbank in het centrum van de stad Jalalabad aan te halen (cgvs p.15). Dat u zich wel de sterk gemediatiseerde aanslag in februari 2011 op de Kaboelbank te Jalalabad herinnert, maar niet de aanslagen vlakbij de basis waar u gelegd was enkele maanden voordien, roept ernstige vragen op over uw verklaringen betreffende uw verblijf in de provincie Nangarhar. Gevraagd of u zich een aanslag herinnert in de buurt van de luchthaven van Nangarhar waarbij veel brandstoftankers in brand werd gestoken antwoordt u dat zich dit niet herinnert (cgvs p.10). Nochtans werd er in de buurt van de Sarachabrug, vlakbij de luchthaven van Jalalabad, in oktober 2010 één tanker opgeblazen en een maand later maar liefst veertien brandstoftankers van de NAVO. Het laatste incident had plaats op amper twee kilometer van de luchthaven. En wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er ooit een nieuwe brug werd gebouwd in de buurt van de luchthaven stelt u dat u zich niets niet kunt herinneren (cgvs p.15). De hiervoor reeds vernoemde Sarachabrug, die vlakbij de luchthaven van Jalalabad gelegen is, is in december 2009 opnieuw geopend voor verkeer nadat zij met behulp van Amerikaanse militairen werd heropgebouwd.

Gevraagd tot wanneer u juist in de kazerne in Nangarhar heeft gewerkt antwoordt u dat het ergens in het jaar 1389 (21.03.2010-20.03.2011) was, maar dat u niet meer weet in welke maand. Wanneer het Commissariaat-generaal hier verder naar informeert blijkt echter ook dat u niet weet in welke seizoen u gestopt bent, u weet zelfs niet of het zomer of winter was (cgvs p.14). Het is bijzonder weinig aannemelijk dat iemand die niet langer dan twee jaar geleden zijn land diende te verlaten vanwege zijn beroepsactiviteiten het tijdstip van zijn verlof uit dienst en zijn vertrek uit Afghanistan niet beter in de tijd kan situeren. Uw verklaring hiervoor, dat u angst had en dus niet merkte of het zomer of winter was (cgvs p.14), is geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid. Temeer omdat u in uw verklaring op de DVZ op 03.05.2012 wel duidelijk kon aangeven wanneer u in Afghanistan vertrokken bent en hoe lang u ongeveer in de doorreislanden heeft verbleven (verklaring DVZ, par.35 reisroute).

Voorgaande elementen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan namelijk uw tewerkstelling bij de ANP. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen over de vervolgingsfeiten die aan de basis zouden liggen van uw vlucht uit Afghanistan kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet komen Afghanen die aannemelijk maken een reëel risico te lopen om in hun land van herkomst te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of persoon omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U slaagde er echter niet u uw verblijf in het dorp Gwhagiza in het district Hisarak aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde immers tijdens het gehoor dat u steeds daar gewoond heeft (cgvs p.5). Uit het gehoor blijkt echter een uitermate oppervlakkige kennis van de situatie in uw regio van herkomst gedurende de laatste jaren voor het beweerd tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan. Gevraagd of u zich een aardbeving herinnert in Hisarak verklaart u dat u daar niets van weet (cgvs p.13). Dit is bijzonder opmerkelijk aangezien in april 2009, ongeveer twee jaar voor uw beweerd vertrek uit Afghanistan, twee zware aardbevingen met een magnitude van 5.1 en 5.5 op de schaal van Richter plaats hadden in Hisarak en Sherzad, het naburig district. Gezien de kracht van de aardbevingen en de schade die er het gevolg van was zou u zich deze aardbevingen moeten herinneren. En zelfs indien u de schokken niet zelf gevoeld zou hebben, wat gezien de kracht bijzonder weinig waarschijnlijk geacht mag worden, zou u toch indirect kennis moeten hebben gekregen van de

aardbeving van andere bewoners van uw district. Ook op de vraag of u zich overstromingen kunt herinneren antwoordt u dat u dit niet weet (cgvs p.16). Dit is eveneens opmerkelijk gezien in de maanden juli en augustus 2010 (jawza en asad 1389) er zich ernstige overstromingen hebben voorgedaan waarbij negen doden vielen in uw district.

Gevraagd of u zich veiligheidsincidenten herinnert uit uw district van de laatste jaren voor uw vertrek haalt u vijf incidenten aan (cgvs p.12). De moord op Abdul Haq situeert u correct op het einde van het talibanregime. Het conflict tussen de stammen Naser en Babar in uw district dateert van 2003, het incident in Jokan van eind 2005. Het enige recente incident in uw district waarover u vertelt is de aanslag op het districtshuis van Hisarak. Gevraagd of het een oud districtshuis is antwoordt u bevestigend. Wanneer het Commissariaat-generaal verder vraagt of dit al lang geleden gebouwd werd of meer recent kunt u hierop geen duidelijk antwoord geven (cgvs p.13). Nochtans werd het nieuwe districtshuis van Hisarak in 2009 opgeleverd, amper 2 jaar voor de beweerde datum van vertrek uit Afghanistan, nadat men er meer dan vier jaar aan gewerkt had. Dat de incidenten die u aanhaalt voornamelijk dateren van voor 2006 en u wel weet te vertellen dat het districtshuis werd aangevallen, maar niet duidelijk weet te vertellen wanneer dit gebouwd werd, ondanks dat u er in 2005 wel uw taskara ging afhaken (cgvs p.6) het verbouwd werd en u er voor uw vertrek nog eens passeerde (cgvs p.13), roept opnieuw vragen op over uw beweerd verblijf in het district Hisarak.

Het valt niet te ontkennen dat u een zekere kennis heeft van Afghanistan en meer bepaald van het district Hisarak. De hiervoor opgenoemde feiten en gegevens die u onbekend zijn moeten echter als essentieel beschouwd worden en uw onwetendheid erover valt onmogelijk te rijmen met uw beweerd verblijf.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Hisarak en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle

relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U legde een verkleinde kopie van een identiteitsdocument (taskara), een militaire kaart, een militair rijbewijs en twee foto's genomen tijdens uw legerdienst voor die uw asielaanvraag moest staven. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze (identiteits-)documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier).

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Verzoeker citeert een passage uit het gehoorverslag en meent dat zijn verklaringen met betrekking tot de aanslag op de militaire basis in Kabul niet als foutief kunnen aanzien worden. Waar in de bestreden beslissing zijn verklaringen in verband met zijn loon in vraag worden gesteld, voert verzoeker aan dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet blijkt of het bruto dan wel netto bedragen betreft. Ook is er volgens verzoeker geen onnoemlijk verschil tussen de door hem aangegeven bedragen en deze van het Commissariaat-generaal. Bovendien zijn de door hem bijgebrachte foto's, militaire kaart en militair rijbewijs volgens verzoeker onweerlegbare bewijzen dat hij wel degelijk in dienst is geweest bij het ANA en dit ongeacht hoeveel hij daar zou verdienen. Voorts wijst verzoeker erop dat hij overvloedig informatie kon verschaffen over het reilen en zeilen binnen het ANA en hij in het bijzonder alle voertuigen kan opsommen, de zes kazernes kan benoemen alsook de plaatsen waar er trainingskampen zijn. Daarnaast betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar in twijfel wordt getrokken dat hij anderhalf jaar in een kazerne in Nangarhar gestationeerd zou zijn geweest daar hij geen weet zou hebben van belangrijke incidenten zoals aanslagen op de luchthaven, aanslagen op bruggen en de aanwezigheid van een buitenlandse basis. Hij citeert opnieuw uit het gehoorverslag en voert aan dat hij veel parate kennis heeft over de streek en over de meeste incidenten. Dat zijn verklaringen over zijn periode van tewerkstelling in Nangarhar niet stroken met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie over de aanslag op de luchthaven en op de kazerne van Nangarhar, verklaart verzoeker door het feit dat hij nooit exacte data heeft opgegeven omdat hij zich deze zelf niet meer precies kan herinneren, hij ook totaal niet geschoold is en hij altijd in termen heeft gepraat van 'ongeveer' en 'anno'. Verzoeker acht het dus perfect mogelijk dat hij nog in Kabul was ten tijde van de aanslag en dat hij pas later naar Nangarhar werd overgeplaatst. Dit zou volgens verzoeker ook verklaren waarom hij zich niks over de aardbevingen kan herinneren aangezien hij dan in Kabul zat. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk weet had van een buitenlandse basis daar hij tijdens het gehoor gewag maakte van het feit dat de Amerikanen een grote gevangenis hebben bij de luchthaven. Verzoeker besluit dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte is van het ANA en incidenten daar rond, dat hij dus wel degelijk een reëel zicht biedt op zijn herkomst en verblijfsituatie en dat het feit dat hij waarschijnlijk langer in Kabul heeft verbleven dan hij zelf aangeeft en minder lang in Nangarhar, niets afdoet aan het gegeven dat hij wel degelijk recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat hij eigenlijk wel zeer veel weet over het district Hisarak en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eigenlijk enkel valt over het feit dat hij geen recente incidenten zou kunnen aanhalen/verduidelijken. Nochtans kan hij ook een recent incident aanhalen dat betrekking heeft op het districtshuis van Hisarak. Verzoeker betoogt dat uit zijn verklaring 'nu hebben ze daar een districtshuis gemaakt' duidelijk kan worden afgeleid dat het vroeger een ander gebouw was en dat er thans iets nieuws werd gemaakt, hetgeen kan slaan op de verbouwingen. Hij is dus wel degelijk op de hoogte van de verandering van het

districtshuis en zijn verklaringen tonen duidelijk aan dat zijn kennis niet ingestudeerd is maar het resultaat is van een persoonlijke ervaring uit zijn eigen omgeving, aldus nog verzoeker. Hij besluit dat hij een duidelijk beeld heeft gegeven over zijn verblijf in het district Hisarak, dat hij zeer relevante kennis over dit district bezit en dat – ongeacht het feit dat de tijdsindeling van de tewerkstelling niet altijd even duidelijk blijkt te zijn – niet kan getwijfeld worden aan het feit dat hij wel degelijk bij het ANA heeft gewerkt in Kabul en in Nangarhar, noch aan het feit dat hij daar verbleef zodat hij wel degelijk in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn tewerkstelling bij het ANA daar (1) zijn verklaringen over een zelfmoordaanslag in het opleidingscentrum in Kabul niet stroken met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, (2) ook zijn verklaringen in verband met zijn loon en de anciënniteitsverwerving in het Afghaanse leger niet stroken met de ter beschikking zijnde informatie, (3) hij verklaart dat hij het laatste anderhalf jaar gestationeerd was in een kazerne in Nangarhar vlakbij de luchthaven van Jalalabad doch zijn verklaringen over zijn periode van tewerkstelling daar niet stroken met de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie en hij in het bijzonder een aanslag op de luchthaven foutief in de tijd situeert en hij geen weet blijkt te hebben van een aanval op een controlepost van het ANA aan de luchthaven, het bestaan van een buitenlandse basis bij de luchthaven, de aanslagen in de buurt van de Sarachabrug waarbij brandstoftankers in brand werden gestoken en de heropbouw van deze Sarachabrug, feiten welke zich allen hebben voorgedaan tijdens verzoekers beweerdte tewerkstelling in Nangarhar en (4) hij niet precies kan duiden tot wanneer hij in de kazerne in Nangarhar heeft gewerkt en niet verder komt dan dat het ergens in het jaar 1389 is, zodat logischerwijze evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die het gevolg van deze tewerkstelling zouden zijn geweest, (ii) hij er niet in slaagde zijn verblijf in het dorp Gwhagiza in het district Hisarak aannemelijk te maken gelet op zijn uitermate oppervlakkige kennis van de situatie in zijn regio van herkomst gedurende de laatste jaren voor het beweerdte tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, zoals wordt toegelicht, en hij derhalve het de commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven en zijn verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofdte of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst en (iii) de door hem neergelegde documenten zijn asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken, en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat frauduleuze (identiteits-) documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Pashawar.

2.4. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn tewerkstelling bij het ANA aannemelijk te maken zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen die het gevolg van deze tewerkstelling zouden zijn geweest.

2.4.1. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over een zelfmoordaanslag in het opleidingscentrum in Kabul ten tijde van zijn opleiding aldaar. Verzoeker situeert deze aanslag immers enerzijds binnen de basis (*“Er was een talib bij ons binnengedrongen bij ons. We keerden terug van de trainingen. We moesten opnieuw verzamelen van de sergeant, alle 800. De taliban wilden ons allemaal vermoorden? De talib is met een motorfiets op de plaats waar veel commandanten waren. (...) Er zijn veel commandanten gestorven, en veel gewond geraakt. (...)”* administratief dossier, stuk 5, p. 8)) en anderzijds voor de poort, dus buiten de basis (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Daarenboven strookt verzoekers versie van de feiten niet met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de aanslag plaatsvond buiten de basis, op de parking, waar een motor met explosieven inreed op een bus die op dat ogenblik rekruten vervoerde. Bij de aanslag kwamen negen soldaten om het leven, raakten 27 of 28 anderen gewond en werden drie andere bussen deels vernield (administratief dossier, landeninformatie, stukken 4A, 4B en 4C). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen dermate afwijken van de realiteit dat zij niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn beweringen als zou hij persoonlijk getuige zijn geweest van deze aanslag en hij hierbij zelfs gewond zou zijn geraakt.

Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze verzoeker meent de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen, die bovendien strijdig zijn met de informatie gevoegd aan

het administratief dossier, te kunnen verklaren met volgende argumentatie: *“Bovendien kan deze verklaring niet als fout aanzien worden, aangezien het mogelijk kan zijn dat er bij binnenkomst eerst de lokalen van de commandanten zijn en daarna deze van de militairen. Dus als je de leger basis binnenloopt passeer je eerst de poort, dan de lokalen van de commandanten en daarna deze van de militairen. Hetgeen impliceert dat verzoekende partij op geen enkel ogenblik gelogen heeft omtrent de plaats van de aanslag want indien de aanslag voor de poort gebeurde (dus op de parking) staat het lokaal van de commandanten wel degelijk tussen de aanslag en de plaats waar veel militairen verzamelen.”* Immers, niet verzoekers verklaringen over de situering van het lokaal van de commandanten binnen de basis worden ongeloofwaardig geacht, doch wel zijn verklaringen over de plaats en de omstandigheden van de aanslag.

Ook het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden is niet afdoende om deze te ontkrachten.

2.4.2. Verder dient te worden vastgesteld dat ook verzoekers verklaringen in verband met zijn loon en de anciënniteitsverwerving in het Afghaanse leger niet stroken met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. Het verweer in voorliggend verzoekschrift dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet blijkt of het bruto dan wel netto bedragen betreft, kan het verschil tussen de door verzoeker genoemde lonen en de bedragen zoals deze blijken uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet verklaren. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tevens foutieve verklaringen aflegde inzake de anciënniteitsverwerving in het Afghaanse leger en de regelmaat waarmee men opslag kreeg in het leger, vaststellingen welke overigens niet worden betwist laat staan ontkracht zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.4.3. Waar verzoeker aanvoert dat hij overvloedig informatie kon verschaffen over het reilen en zeilen binnen het ANA en hij in het bijzonder alle voertuigen kan opsommen, de zes kazernes kan benoemen alsook de plaatsen waar er trainingskampen zijn, is de Raad van oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat genoemde informatie ingestudeerd werd of verkregen werd via overlevering door derden. Daarenboven kan aangenomen worden dat de gebruikte militaire voertuigen deel uitmaken van het straatbeeld in Afghanistan zodat het opsommen ervan op zich geen verdienste is en niet volstaat om geloof te hechten aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij het ANA.

2.4.4. Voorts leest de Raad in het gehoorverslag dat verzoeker in 1384 (21 maart 2005 tot 20 maart 2006) bij het ANA is gegaan (administratief dossier, stuk 5, p. 5), dat hij gedurende 3,5 jaar gewerkt heeft in de luchthaven van Kabul en dat hij nadien werd overgeplaatst naar de kazerne van Nangarhar, waar hij ongeveer 1,5 jaar heeft gewerkt (p. 9). Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 26 april 2012 (administratief dossier, stuk 12) en dat hij blijkens zijn verklaringen ongeveer één jaar onderweg was van Afghanistan naar België (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vraag 35). Zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing, zou verzoeker derhalve van eind 2009 tot maart-april 2011 in Nangarhar hebben gewerkt. Verzoekers bewering dat hij nog steeds in Kabul werkte op het ogenblik dat de luchthaven van Jalalabad werd aangevallen (administratief dossier, stuk 5, p. 10 en p. 13-14), terwijl deze aanval blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier plaatsvond in juni 2010 – ogenblik op welk verzoeker volgens bovenstaande berekening reeds in Nangarhar gestationeerd was – doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn tewerkstelling. De uitleg in het verzoekschrift dat hij nooit exacte data heeft opgegeven omdat hij zich deze zelf niet meer precies kan herinneren, hij ook totaal niet geschoold is en hij altijd in termen heeft gepraat van ‘ongeveer’ en ‘anno’ zodat het perfect mogelijk is dat hij nog in Kabul was ten tijde van de aanslag en dat hij pas later naar Nangarhar werd overgeplaatst, kan mede gelet op verzoekers duidelijke verklaringen tijdens het gehoor bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zelfs het in acht nemen van een marge van een paar maanden leidt overigens tot dezelfde conclusie, namelijk dat verzoeker ten tijde van de aanval op de luchthaven van Jalalabad in de militaire basis vlakbij deze luchthaven gestationeerd zou zijn geweest.

De geloofwaardigheid van verzoekers tewerkstelling in Nangarhar wordt verder onderuit gehaald door de vaststellingen dat hij geen weet blijkt te hebben van een aanval op een controlepost van het ANA aan de luchthaven, het bestaan van een buitenlandse basis bij de luchthaven, de aanslagen in de buurt van de Sarachabrug waarbij brandstoftankers in brand werden gestoken en de heropbouw van deze Sarachabrug, feiten welke zich allen hebben voorgedaan tijdens verzoekers beweerde tewerkstelling in Nangarhar, en hij niet precies kan duiden tot wanneer hij in de kazerne in Nangarhar heeft gewerkt, doch niet verder komt dan dat het ergens in het jaar 1389 is. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift poneert dat hij wel degelijk weet heeft van het bestaan van een Amerikaanse basis en hij

in dit verband citeert uit het gehoorverslag, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen dienaangaande betrekking hebben op een gevangenis en niet op een NAVO-basis: “- Is er ook een buitenlandse basis bij de luchthaven? Ja, de Amerikanen hebben daar een grote gevangenis. – En een gewone legerbasis? Dat is die kazerne. – Bedoelt u daarmee de kazerne waar u werkte of die gevangenis? Neen, de gevangenis is apart, dichtbij de Behsudbrug. – U zegt eerst dat er een gevangenis is in de buurt van uw kazerne, nadien zegt u dat ze dichtbij de Behsudbrug ligt. Is er een buitenlandse basis bij de luchthaven en de kazerne waar u werkte? Die gevangenis is een basis waar de militairen zijn gevestigd. (...) – U zegt dat u 15 a 20 minuten van de Behsudbrug werkt. U werkte op een kazerne dicht bij de luchthaven. Was daar een buitenlandse basis? Neen, daar weet ik niets van. Ik bleef binnen de kazerne. Ik ging enkel naar buiten om boodschappen te doen? Wat ik weet heb ik gezegd.” (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier werd in november 2010 een controlepost van het ANA aan de luchthaven aangevallen waarna een gevecht uitbrak dat meer dan twee uur duurde. Daarbij zou het de bedoeling zijn geweest de NAVO-basis aan te vallen die verbonden is aan de luchthaven (administratief dossier, landeninformatie, stukken 6, 7A en 7B). De Raad is van oordeel dat van verzoeker, die beweert militair te zijn geweest, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij het onderscheid weet te maken tussen een gevangenis en een NAVO-basis. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat van iemand die beweert gedurende anderhalf jaar vlak bij de luchthaven gewerkt te hebben mag worden verwacht dat hij zich niet alleen deze aanslagen maar ook de aanwezigheid van een buitenlandse basis op deze luchthaven kan herinneren.

2.4.5. De door verzoeker bijgebrachte foto's en militaire documenten vermogen niet de beoordeling van verzoekers asielrelaas in een ander daglicht te plaatsen. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie, stuk 3) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Wat de foto's betreffen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker deel uitmaakte van het ANA wijst de Raad erop dat deze foto's slechts een momentopname zijn en niet aantonen dat verzoeker jaren militair was enerzijds in Kabul en anderzijds in Nangarhar.

2.5. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming nog zou beroepen op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. Het komt aldus de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.



Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van Nangarhar, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker slechts beschikt over een uitermate oppervlakkige kennis van de situatie in zijn regio van herkomst gedurende de laatste jaren voor het beweerde tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan. In het bijzonder blijkt hij niet op de hoogte van recente zware aardbevingen en overstromingen. Waar verzoeker betoogt dat hij zich niks over de aardbevingen kan herinneren aangezien hij op dat ogenblik in Kabul zat, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat hij deze aardbevingen zelf niet heeft meegemaakt belet niet dat hij hierover ongetwijfeld in kennis moet zijn gesteld door zijn familie, die in Hisarak – één van de twee zwaarst getroffen districten – zou wonen. Dit klemmt des te meer gezien de schade die het gevolg was van deze aardbevingen: 22 doden, 59 gewonden, 650 families die hun huis verloren, 290 woningen die vernield werden en 300-600 stuks vee die gedood werden (administratief dossier, landeninformatie, stuk 12). Ook de ernstige overstromingen die zich in de maanden juli en augustus 2010 – toen verzoeker dus blijkens zijn verklaringen wél in Nangarhar verbleef, zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet onder punt 2.4.4. – hebben voorgedaan en waarbij in verzoekers district negen doden en zes gewonden vielen, 100 dieren om het leven kwamen, grote delen landbouwgrond wegspoelden en verschillende kleine dorpen werden vernield (administratief dossier, landeninformatie, stuk 9A), blijkt verzoeker zich niet te herinneren (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Verzoekers onwetendheid omtrent dergelijke ernstige natuurrampen volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat zijn verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn beweerde herkomst uit en verblijf in Gwhaziga, district Hisarak, provincie Nangarhar.

De vaststelling dat verzoeker wel enige kennis heeft van het district Hisarak volstaat niet om dit besluit in positieve zin om te buigen. Deze kennis kan erop wijzen dat verzoeker mogelijks tot op een zekere leeftijd in deze regio heeft verbleven, doch dit vermag niet afbreuk te doen aan het besluit dat bovenstaande onwetendheden als essentieel moeten worden beschouwd en onmogelijk te rijmen vallen met zijn beweerde verblijf aldaar gedurende de laatste jaren voor het beweerde tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan.

Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn

eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.6.3. Waar verzoeker nog verwijst naar een Oostenrijkse vraag via het European Migration Network over de behandeling van Afghaanse asielzoekers en hij uit de antwoorden van een aantal andere lidstaten besluit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bijzonder achterdochtig is ten opzichte van de herkomst van Afghaanse asielzoekers en geen enkel ander land een dergelijk beeld weergeeft over zijn Afghaans asielbeleid, kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeker hiermee meent de kwaliteit of de correctheid van de bestreden beslissing in vraag te kunnen stellen daar de in het verzoekschrift geciteerde antwoorden van andere landen de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing op generlei wijze ontkrachten.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, uiterst subsidiair, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS